

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. K. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2010, č. j. 17 Ca 1/2009 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2010 č. j. 17 Ca 1/2009 - 28, bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „stěžovatel“) ze dne 23. 10. 2008, č. j. DSH/12282/08, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru vnitřních věcí, oddělení přestupkového ze dne 3. 9. 2008, č. j. VNITŘ/D/2858/08, kterým byl účastník řízení uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 4 zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že podle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, přičemž účastník řízení namítal, že k jednání, které je správními orgány považováno za přestupek, došlo dne 31. 10. 2007, proto, že rozhodnutí stěžovatele ze dne 23. 10. 2008, č. j. DSH/12282/08, nenabylo do 31. 10. 2008 právní moci, jeho odpovědnost za přestupek měla zaniknout. Krajský soud vyšel z toho, rozhodnutí adresované účastníkovi řízení bylo uloženo s prohlášením

doručujícího orgánu dne 30. 10. 2008 a účastník řízení potvrdil převzetí zásilky 11. 11. 2008. Zásilka byla uložena v souladu s ust. § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), neboť adresát nebyl zastižen a písemnost nebylo možno doručit jiným přípustným způsobem, o čemž byl adresát téhož dne vyrozuměn. Stěžovatel postupoval v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu a vyznačil právní moc dne 9. 11. 2008, neboť účastník řízení si písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedl a písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Protože poslední den byla neděle, správné nabytí právní moci bylo v souladu s ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu až dne 10. 11. 2008 a nikoliv, jak je nesprávně uvedeno na rozhodnutí, dne 9. 11. 2008. Rozhodnutí v každém případě nabylo právní moci až po 31. 10. 2008, tj. po uplynutí jednoroční prekluzívní lhůty od spáchání přestupku, a tímto postupem došlo v řízení před správním orgánem II. stupně k porušení, a to podstatnému, ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že lhůta, kdy se rozsudek považuje za vyzvednutý, a tedy pravomocný, uplynula již v neděli 9. 11. 2008, a nikoliv až v pondělí 10. 11. 2008, jak tvrdí krajský soud. Stěžovatel se neztotožňuje s výkladem ust. § 40 odst. 1 správního řádu, neboť podle tohoto ustanovení se postupuje v případě lhůt k provedení určitého úkonu v řízení. K fikci doručení dochází odpočítáním deseti dnů ode dne uložení zásilky u provozovatele poštovních služeb a vyrozumění adresáta o uložení. Jde tedy o „objektivní plynutí času", po němž nenásleduje žádný úkon správního orgánu nebo účastníka řízení. Tomuto názoru svědčí konstatování poradního sboru ministra vnitra ke starému správnímu řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) ze dne 9. 5. 2005, že ust. § 40 je uvozeno větou: „Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu..." V teorii práva je rozlišován pojem „lhůta" a „doba". Lhůtou je časový úsek, v němž může nastat nějaká další právní skutečnost. Doba je samostatná právní událost, s níž právo spojuje určité důsledky. Gramatický výklad ust. § 24 odst. 1 správního řádu nasvědčuje tomu, že se zde hovoří o lhůtě, jaká je zmíněna v ust. § 40 správního řádu. Jednoznačný závěr je zpochybněn terminologickou rozvolněností, kterou zákon trpí v případech ustanovení o dobách či lhůtách. Z věcného hlediska lze posuzovat, zda je vyzvednutí uložené písemnosti úkonem v řízení vázaným na lhůtu. Správní řád stanoví úložnou dobu 10 dnů a tu považuje stěžovatel za dostatečnou. Netřeba ji prodlužovat extenzívním výkladem podle ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Stěžovatel má za to, že na fikci doručení se citované ustanovení nevztahuje, neboť fikce doručení není úkonem v řízení, ale jedná se o objektivní lhůtu, jejíž konec může připadnout i na sobotu, neděli nebo svátek. Dalším důvodem podání kasační stížnosti je rozporný názor na jednoroční prekluzívní lhůtu k projednání přestupku podle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Krajský soud dopočítal, že došlo k nabytí právní moci rozhodnutí až po uplynutí jednoroční prekluzívní lhůty od spáchání přestupku, a tímto bylo porušeno ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Přitom argumentoval judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Afs 6/2008 - 110, a ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 – 61, v daňových věcech a rozsudkem ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, přičemž se opíral o větu z druhého judikátu, „ve lhůtě 1 roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moc". V uvedeném rozsudku šlo o případ, kdy i po prekluzi byly činěny standardní úkony odvolacího správního orgánu a věc byla dále meritorně projednávána. V případě účastníka

řízení však došlo v rámci prekluzívní lhůty i k vydání rozhodnutí o odvolání, proti němuž není přípustný řádný opravný prostředek a věc tak byla meritorně ukončena. K prekluzi došlo po vydání rozhodnutí v rámci doručování rozhodnutí a stěžovatel dostal povinnost projednat přestupek ve lhůtě jednoho roku od jeho spáchání. Stěžovatel má za to, že posledním úkonem ve věci bylo vydání rozhodnutí o odvolání. Převzetí rozhodnutí o odvolání účastníkem řízení, tedy doručení, již není úkonem správních orgánů, resp. při aktu doručování vydaného rozhodnutí již nelze hovořit o „projednání věci". Věc je již projednána a nelze ji dále projednávat. Z ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona vyplývá, že rozhodnutí ve věci přestupku musí být vydáno v uvedené lhůtě, ale nevyplývá z něho, že v uvedené lhůtě musí nabýt právní moci. Pokud by toto zákonodárce měl v úmyslu, nepochybně by tuto skutečnost vyjádřil či by příslušný paragraf novelizoval. Stěžovatel se opírá o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2 Ca 10/2006 - 38, zahrnutý do judikatury Nejvyššího správního soudu sp. zn. Ejk 349/2007. Stěžovatelovi není zcela zřejmý ani postup Krajského soudu v Plzni, který jednou rozhodne tak, že v jednoroční lhůtě musí být rozhodnutí o odvolání vypraveno, resp. nemusí nabýt právní moci, např. rozsudek č. j. 17 Ca 36/2008 - 35, aby v jiném, zde řešeném, případě rozhodl zcela naopak, bez jediného odkazu na svoji dřívější praxi. Jak má potom stěžovatel v dané věci v budoucnu postupovat, když stanoviska jednoho soudu jsou bez bližšího zdůvodnění odlišná? Z těchto důvodů má tedy stěžovatel za to, že krajský soud postupoval při vydání napadeného rozsudku v rozporu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ve stížní námitce týkající se interpretace ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona stěžovatel mimo jiné argumentoval rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2 Ca 10/2006 - 38, v němž byl vysloven právní závěr, že „*Dle § 20 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že rozhodnutí ve věci přestupku musí být vydáno v této lhůtě, nevyplývá však z něho, že v uvedené lhůtě musí též rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci.*" Tento právní názor však nemá ekvivalent v judikatuře Nejvyššího správní soudu. Naopak podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba citované ustanovení, které stanoví, že „Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok" interpretovat tak, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o uložení sankce za jeho spáchání nabýt právní moci. V tomto směru lze odkázat na rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet v úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.*" Rovněž v rozsudcích ze dne 25. 1. 2007,

č. j. 6 As 56/2004 – 68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75, Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byl přestupek pravomocně projednán v zákonné lhůtě jednoho roku, tzn., zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci před uplynutím prekluzívní lhůty. Podle citované judikatury tedy nestačí, aby bylo pouze rozhodnuto o uložení sankce za spáchaný přestupek, ale je třeba, aby rozhodnutí nabylo právní moci. Proto tuto stížní námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

Poukazoval-li stěžovatel v souvislosti s interpretací ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona na protichůdná rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, nejedná se o námitku podřaditelnou pod ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Proto považuje Nejvyšší správní soud za dostačující pouze uvést, že tento soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem a dále sleduje a vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí soudů ve správním soudnictví a na jejich základě v zájmu jednotného rozhodování soudů přijímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu (§ 12 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Vzhledem k výše uvedenému právnímu závěru se stává otázka, k jejímuž řešení směřuje druhá stížní námitka, irelevantní, protože roční prekluzívní lhůta uplynula dne 31. 10. 2008 (přestupek byl spáchán dne 31. 10. 2007), a je tedy nerozhodné, kdy rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci, protože mimo jakoukoliv pochybnost se tak stalo po tomto datu, když podle doručenky byla zásilka obsahující předmětné rozhodnutí krajského úřadu adresovaná účastníku řízení připravena k vyzvednutí ode dne 30. 10. 2008 na poště a před uplynutím prekluzívní lhůty si ji účastník řízení nevyzvedl a ani nenastala fikce doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu